

Sygn. akt I UK 343/18

POSTANOWIENIE

Dnia 22 października 2019 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Maciej Pacuda

w sprawie z odwołania G.W.
przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w C.
o prawo do emerytury,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy i Ubezpieczeń
Społecznych w dniu 22 października 2019 r.,
skargi kasacyjnej organu rentowego od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...)
z dnia 20 czerwca 2018 r., sygn. akt III AUa (...),

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Sąd Apelacyjny – Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w (...) wyrokiem z dnia 20 czerwca 2018 r. oddalił apelację wniesioną przez Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w C. od wyroku Sądu Okręgowego – Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w C. z dnia 14 marca 2018 r., którym zmieniono decyzję organu rentowego z dnia 7 listopada 2017 r. i przyznano odwołującej się G.W. prawo do emerytury od dnia 1 października 2017 r.

Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w C. wniósł do Sądu Najwyższego skargę kasacyjną od wyroku Sądu Apelacyjnego z dnia 20 czerwca 2018 r., zaskarżając ten wyrok w całości i zarzucając mu naruszenie prawa materialnego, to jest: art. 32 ust. 2 i 4 w związku z art. 184 ust. 1 pkt 1 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych oraz § 1 ust. 1, § 2 ust. 1 i § 4 ust. 1 rozporządzenia Rady Ministrów z

dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze w związku ze stanowiącym załącznik do powołanego rozporządzenia wykazem A, dział XIV, poz. 24.

We wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania skarżący wnioś powołał się na oczywistą zasadność tego środka zaskarżenia. Jego zdaniem, w sprawie wystąpiło bowiem rażące naruszenie prawa polegające na przyznaniu prawa do świadczenia, mimo że odwołująca się nie wykonywała pracy w warunkach szczególnych stale i w pełnym wymiarze czasu pracy w ustawowo wymaganym terminie. Skarżący przypomniał, że jak stanowi § 2 ust. 1 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze, okresami pracy uzasadniającymi prawo do świadczeń na zasadach określonych w rozporządzeniu są okresy, w których praca w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze jest wykonywana stale i w pełnym wymiarze czasu pracy obowiązującym na danym stanowisku pracy. Sąd Apelacyjny w zaskarżonym orzeczeniu przyjął z kolei, że ze zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego wynikało, że odwołująca się pracowała jako laborant w kontroli jakości produkcji, co mieściło się w wykazie A, dziale XIV, poz. 24 powołanego rozporządzenia Rady Ministrów. Pod wskazaną pozycją zostały jednak wymienione prace polegające na kontroli międzyoperacyjnej, kontroli jakości produkcji i usług oraz dozorze inżynieryjno-technicznym na oddziałach i wydziałach, w których jako podstawowe wykonywane są prace wymienione w wykazie. Tymczasem stan faktyczny sprawy potwierdził, iż do obowiązków odwołującej się na stanowisku laboranta należało kilkakrotne w ciągu dnia pobieranie próbek z działów produkcyjnych, a następnie badanie ich zgodności z obowiązującymi normami. Odwołująca się większość dniówki spędzała co prawda na produkcji, ale również każdego dnia przebywała w laboratorium w przedziale czasowym od 3 do 4 godzin, gdzie ważyła próby i dokonywała analizy. W związku z tym odwołująca się nie wykonywała pracy polegającej na kontroli jakości produkcji na oddziałach i wydziałach, w których jako podstawowe wykonywane są prace wymienione wykazie stale i w pełnym wymiarze czasu pracy.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Stosownie do art. 398⁹ § 1 k.p.c. Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne (pkt 1), istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów (pkt 2), zachodzi nieważność postępowania (pkt 3) lub skarga jest oczywiście uzasadniona (pkt 4). Wypada również dodać, iż zgodnie z art. 398⁴ § 2 k.p.c., określającym wymogi formalne skargi kasacyjnej, skarga kasacyjna powinna zawierać wniosek o przyjęcie do rozpoznania i jego uzasadnienie. Należy zatem stwierdzić, że wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania powinien wskazywać, że zachodzi przynajmniej jedna z okoliczności wymienionych w powołanym wcześniej art. 398⁹ § 1 k.p.c., a jego uzasadnienie (sporządzone odrębnie od uzasadnienia podstaw kasacyjnych) winno zawierać argumenty świadczące o tym, że rzeczywiście, biorąc pod uwagę sformułowane w ustawie kryteria, istnieje potrzeba rozpoznania skargi przez Sąd Najwyższy. Skarga kasacyjna nie jest bowiem (kolejnym) środkiem zaskarżenia przysługującym od każdego rozstrzygnięcia sądu drugiej instancji kończącego postępowanie w sprawie, z uwagi na przeważający w jej charakterze element interesu publicznego. Służy ona kontroli prawidłowości stosowania prawa, nie będąc instrumentem weryfikacji trafności ustaleń faktycznych stanowiących podstawę zaskarżonego orzeczenia.

Należy także przypomnieć, że skarga jest oczywiście uzasadniona, jeżeli zaskarżone tą skargą orzeczenie zapadło wskutek oczywistego naruszenia prawa, zaś oczywiste naruszenie prawa powinno być rozumiane jako widoczna, bez potrzeby dokonywania pogłębionej analizy jurystycznej, sprzeczność wykładni lub stosowania prawa z jego brzmieniem albo powszechnie przyjętymi regułami interpretacji (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 26 lutego 2001 r., I PKN 15/01, OSNAPiUS 2002 nr 20, poz. 494 oraz z dnia 17 października 2001 r., I PKN 157/01, OSNP 2003 nr 18, poz. 437) i jest możliwe do przyjęcia tylko wówczas, gdy orzeczenie jest niewątpliwie sprzeczne z zasadniczymi i niepodlegającymi różnej wykładni przepisami prawa (por. orzeczenie Sądu Najwyższego z dnia 30 stycznia

1963 r., II CZ 3/63, OSPiKA 1963 nr 11, poz. 286). Powołanie się przez autora skargi kasacyjnej na przesłankę zawartą w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. zobowiązuje go zatem do przedstawienia wyводу prawnego zmierzającego do wykazania kwalifikowanej postaci naruszenia przepisów prawa materialnego lub procesowego polegającej na jego oczywistości, widocznej *prima facie*, przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej, co daje podstawy do uznania skargi za oczywiście uzasadnioną, tj. podlegającą uwzględnieniu (por. postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 11 grudnia 2009 r., II PK 223/09, LEX nr 585777 oraz z dnia 3 lutego 2010 r., II PK 304/09, LEX nr 602695). Innymi słowy, jeżeli skarżący powołuje się na oczywistą zasadność skargi, to powinien zawrzeć w niej wywód prawny, z którego ta oczywista zasadność będzie wynikała. Ma to być przy tym zasadność łatwo dostrzegalna już nawet przy pobieżnej lekturze skargi (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 7 maja 2010 r., V CSK 459/09, LEX nr 602638).

Zdaniem Sądu Najwyższego, oceniany w niniejszym postępowaniu wniosek skarżącego o przyjęcie jego skargi kasacyjnej do rozpoznania nie spełnia wyżej określonych kryteriów przede wszystkim z tej przyczyny, że skarżący upatruje oczywistej zasadności skargi kasacyjnej w naruszeniu przez Sąd drugiej instancji powołanych w podstawach zaskarżenia przepisów prawa materialnego, jednakże w istocie podejmuje niedopuszczalną w postępowaniu kasacyjnym próbę podważenia ustaleń faktycznych stanowiących podstawę zaskarżonego wyroku (art. 398³ § 3 k.p.c. oraz art. 398¹³ § 2 k.p.c.). Wbrew odmiennemu stanowisku skarżącego, z ustaleń tych jednoznacznie wynika natomiast, że warunki pracy wykonywanej przez odwołującą się w laboratorium nie odbiegały od warunków występujących w hali produkcyjnej, gdzie jako podstawowe były realizowane prace wymienione w wykazie stanowiącym załącznik do rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. Laboratorium stanowiło bowiem część hali produkcyjnej. Uprawniało to zaś do przyjęcia, że zarówno praca polegająca na zbieraniu próbek, jak i praca polegająca na ich badaniu laboratoryjnym, razem spełniające kryteria kontroli jakości produkcji, były realizowane na oddziale, gdzie jako podstawowe wykonywano prace wymienione w wykazie. Odwołująca się wykonywała zatem prace w szczególnych warunkach stale i w pełnym wymiarze czasu pracy, jak tego wymaga § 2 ust. 1 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r.

Należy zaś jeszcze raz podkreślić, że zgodnie z art. 398¹³ § 2 k.p.c., Sąd Najwyższy jest związany ustaleniami faktycznymi stanowiącymi podstawę zaskarżonego orzeczenia, co oznacza, że w przypadku poddania skargi kasacyjnej merytorycznej rozpoznaniu i tak musiałby uwzględnić owe ustalenia faktyczne przy rozpatrywaniu powołanych w skardze zarzutów naruszenia prawa materialnego, którego przepisy stanowiły podstawę prawną rozstrzygnięcia zawartego w zaskarżonym wyroku.

Kierując się przedstawionymi motywami, Sąd Najwyższy uznał, iż skarżący nie wykazał potrzeby rozpoznania jego skargi kasacyjnej. Dlatego, na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c., orzekł jak w sentencji swojego postanowienia.

as